

Hồi 3

Nguyệt Chiếu Trường Nhai

Nữ nhân nguyên lai tên Hồ Nguyệt Nhi, nguyên lai đã nhận ra Liễu Trường Nhai, hơn nữa chừng như còn là hảo bằng hữu.

Không lẽ hồi nãy họ diễn kịch ?

Tại sao lại phải bày cái màn đó ? Diễn cho ai xem ?

Hồ Nguyệt Nhi đứng lên, chống nạnh trừng mắt nhìn hấn, nói:

- Tôi hỏi chàng, nếu chúng tôi thật sự là một đôi phu thê, gặp phải loại người như chàng, gặp phải chuyện hôm nay, chàng nói chuyện này phải giải quyết ra sao ?

Câu hỏi này không ngờ lại làm cho Liễu Trường Nhai bối rối, một hồi lâu sau, trả lời:

- Ta tuy không phải là loại người tốt, nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện thất đức như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi không nhất định nói chính chàng, mà tôi nói loại người như chàng.

Liễu Trường Nhai cười khổ, nói:

- Vậy thì ta không biết làm sao để giải quyết, ta không hề muốn có hậu quả như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Đây hoàn toàn là chàng nghĩ ra ?

Thần tình Liễu Trường Nhai hốt nhiên hết sức nghiêm túc, nói:

- Ta làm như vậy, chỉ muốn Long Ngũ nghĩ rằng ta là một tên khốn nạn, chúng ta tuyệt không thể để y hoài nghi một điểm gì, làm chuyện gì bất cứ nơi nào bất cứ khi nào cũng phải cẩn thận, thế lực của y quá lớn, nơi đâu cũng có người của y.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Nhưng lúc nãy ...

Liễu Trường Nhai thốt:

- Lúc nãy cũng có người của y, gã đánh xe đó nhất định là một.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng biết ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta biết.

Hắn giải thích:

- Một gã trẻ tuổi phải làm nghề đánh xe, thấy bốn rương bạc trắng chắc chắn hôn vĩa ngất ngây, ngược lại gã này chừng như quen mắt thấy hoài, vốn luôn luôn trầm trù khí phách.

Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp mắt, thở ra, hốt nhiên cười tươi, nói:

- Nghe nói chàng mấy ngày nay rất sung sướng.

Liễu Trường Nhai cười khổ:

- Mũi ta bị người ta đánh gần gãy, nàng vẫn cho là ta sung sướng.

Hồ Nguyệt Nhi đột nhiên nói:

- Miễn có nữ nhân hầu bồi thì bị đâm cũng đáng giá.

Liễu Trường Nhai lại cười khổ, nói:

- Tiếc là những nữ nhân đó không bằng nàng một chút.

Hồ Nguyệt Nhi cười tươi nói:

- Chàng nịnh chẳng khác nào ngựa phì hơi, chàng cũng biết tôi không thể chịu chàng, một khi chuyện này chưa hoàn thành, chàng không thể đụng tôi.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Rờ cũng không được sao ?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Không được, kể từ hôm nay, tôi ở trên giường, chàng dưới đất, nếu đang đêm chàng lén leo lên, tôi sẽ báo cho Long Ngũ biết, khai hết lai lịch của chàng.

Liễu Trường Nhai than thở:

- Nàng không phải là người, là một con quỷ sống.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chàng vốn cũng là một con quỷ, sắc quỷ.

Nàng ta hốt nhiên cười tươi, nháy mắt cười tươi:

- Hà hướng chàng bất quá chỉ là một con đường, tôi là mặt trăng, mặt trăng có thể chiếu sáng cả ngàn cả vạn con đường, vì vậy tôi chính là khắc tinh của chàng.

Liễu Trường Nhai cười cười nói:

- Ta bất quá chỉ có một ý tưởng lạ lắm, sao nàng lại được chọn làm người giúp ta.

Hồ Nguyệt Nhi tới gần, nói:

- Bởi vì tôi là con gái của Hồ lão gia, bởi vì tôi khôn khéo, bởi vì tôi có linh cơ, bởi vì chuyện gì tôi cũng biết, bởi vì ...

Liễu Trường Nhai ngắt lời nàng ta, nói:

- Vì nàng không những là một tiểu hồ ly, hơn nữa đã thành hồ ly tinh.

Nàng ta quả thật là tiểu hồ ly, vì thân phụ nàng chính thị là lão hồ ly già lâu đời nhất trong giang hồ.

Chỉ cần nghe hai chữ “Hồ Lực”, đang là bằng hữu chung đường, cũng có thể lập tức trở mặt muốn đánh nhau.

Hồ Nguyệt Nhi cười mỉa, nói:

- Tôi cũng thấy lạ, không biết tại sao cha tôi lại nói chỉ có chàng mới có đủ tài năng đối phó Long Ngũ ? Không biết tại sao lại muốn tôi theo giúp chàng ?

Liễu Trường Nhai cười cười:

- Bởi vì tuy võ công ta cao cường, thông minh năng cán, nhưng không bao giờ khoe khoang biểu diễn, vì vậy trên giang hồ ít có ai biết ta, tuy ta có nhiều bệnh, ưu điểm lại càng nhiều hơn, sợ dĩ vậy cho nên lão nhân gia muốn chọn ta làm con rể.

Hồ Nguyệt Nhi nghiêm mặt nói:

- Bởi vì chàng không những rành ba xạo mà còn rành phóng thí nữa.

Nói xong, nàng ta không nhịn được, nhoẻn cười, nhưng lại lập tức nghiêm mặt, hỏi:

- Chàng gặp Long Ngũ chưa ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Hai lần.

Hồ Nguyệt Nhi lại hỏi:

- Sao chàng không bắt hắn ? Sao lại bỏ lỡ dịp may hiếm có này ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Nếu ta cũng điên như nàng, muốn làm vậy, thì hiện tại nàng đang nhìn một người chết.

Hồ Nguyệt Nhi cười mỉa:

- Võ công chàng không phải rất giỏi sao ? Không phải là cao thủ nhất nhì trong thiên hạ sao ? Không những cha tôi luôn khen chàng mà cả Liên lão vương gia cũng một mực xem chàng như là một bảo bối. Vậy mà chàng còn sợ người khác sao ?

Liễu Trường Nhai ngưng trọng thần thái:

- Ta không sợ người khác, ta chỉ sợ Long Ngũ !

Hồ Nguyệt Nhi háy mắt, hỏi:

- Võ công của y cũng dễ sợ như trong truyền thuyết hả ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có lẽ còn dễ sợ hơn là trong truyền thuyết, ta dám bảo chứng như vậy, kể cả các chưởng môn thất đại kiếm phái, trong giang hồ tuyệt không có một ai có thể tiếp hấn quá hai trăm chiêu.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Còn chàng ?

Liễu Trường Nhai một hồi lâu sao vẫn chưa trả lời, nói:

- Hà huống kể bên hấn còn có một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Lam Thiên Mãnh ?

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Lão hùng sư đó đã già rồi, hơn nữa bị cai quản đã lâu, tuy vẫn có thể cản người, nhưng rằng không còn bén nhọn như xưa, nhuệ khí đã tiêu tán phần nhiều.

Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp mắt, thốt:

- Truyền thuyết có nói dưới Long Ngũ có một sư, một hổ, một khổng tước, tất cả đều là những nhân vật đáng sợ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng hiện tại hùng sư đã già, hắc hổ đã nhập sơn, khổng tước tuy mỹ lệ cũng không thể cản người.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Vậy chàng nói không phải mấy người đó ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không phải.

Hồ Nguyệt Nhi thắc mắc:

- Không phải họ thì là ai ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một trung niên nhân vận thanh y bạch sam, rất có quy củ, trông thành thật, tựa chừng một nô tài, nhưng võ công rất cao, cao thâm không lường chừng được.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng thấy lão ta xuất thủ ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Hùng sư đã giao thủ với ta, chuông lực thật sự rất kinh nhân, cơ hồ cả căn phòng cũng bị chấn động, nhưng trung niên nhân vận thanh y bạch sam vẫn tựa thân bàng quan bất động, không nhúc nhích một chút.

Hắn nghĩ ngợi, nói tiếp:

- Sở dĩ vậy cho nên khi lão ta rót rượu, ta luôn một mực để ý bàn tay của lão, ta chưa từng thấy qua một bàn tay phải vững chắc như vậy, lão ta cầm hồ rượu nặng chịch, tùy tùy tiện tiện rót một vòng, rót đầy vừa đúng thành chén, không rót một giọt, không dư một giọt.

Hồ Nguyệt Nhi tĩnh thân lắng nghe, trầm tư một hồi lâu, hỏi:

- Chàng nhìn không ra bàn tay đó vốn dùng binh khí gì sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ta nhìn không ra bất cứ điểm nào lão có luyện qua võ công.

Một người vô luận luyện qua loại binh khí gì, vết chai trên tay nhất định lưu giữ chút gồ gề tích, tuyệt đối không thể che giấu khỏi mắt người lịch lãm.

Hồ Nguyệt Nhi ngập ngừng nói:

- Có khi nào lão ta chỉ luyện bàn tay trái ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Rất có thể.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Võ lâm cao thủ nổi tiếng dụng tả thủ, ai là người cao cường nhất ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Điều này phải hỏi nàng, nàng không phải đã đọc qua cuốn võ lâm danh nhân phổ sao ?

Đây quả thật là lợi khí lớn nhất của Hồ Nguyệt Nhi.

Nàng chỉ cần đọc qua một cái gì là không bao giờ quên, hơn nữa kiến thức uyên bác, bởi vì phóng tầm mắt khắp giang hồ hỗn tạp, phụ thân nàng là nhân vật thông suốt nhất.

Sở dĩ vậy cho nên lai lịch các nhân vật trong giang hồ, lịch sử điển cố, ít có việc gì mà nàng không biết.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Dụng tả thủ xuất danh, cao thủ nổi tiếng nhất đương nhiên là Tần Hộ Hoa.

Liễu Trường Nhai động dung, hỏi:

- Hộ Hoa Dao ?

Hồ Nguyệt Nhi gật gật đầu:

- Truyền thuyết nói rằng khi lão ta chín tuổi đã giết người, giết kẻ hữu danh nhất Hoàng Hà là đại đạo Bành Hồ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Sự kiện đó ta đã từng nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Năm mười ba tuổi, lão đã thành danh, đến năm mười sáu thì hoành tảo cả khu vực phía nam Hoàng Hà, ngoại hiệu Trung Nguyên đệ nhất đao, năm ba mươi một tuổi, tiếp quản phái Không Động, trở thành chủ môn trẻ nhất trong lịch sử từ đó tới giờ của thất đại môn phái. Số võ lâm cao thủ bại dưới đao của lão, nghe nói đã lên tới hơn sáu trăm năm chục người.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Chẳng như số cao thủ nổi danh trên giang hồ rộng lớn có thể đem so với lão ta, kiếm không được mấy người.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Sự thành danh từ hồi niên thiếu của lão ta, đích xác phong mang thái lộ, nhưng tuyệt kỹ tài tình của lão ta mới thực sự làm cho người ta không thể không bội phục.

Nhân tình của nàng lóe thiểm quang, thở dài, nói:

- Chỉ tiếc tôi sinh ra trễ mười mấy năm, nếu không tôi nhất định nghĩ ra cách cưới được lão ta.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Thật may mắn nàng ra đời trễ mười mấy năm, nếu không ta nhất định phải bắt lão ta độ sức.

Hồ Nguyệt Nhi liếc hắt một cái:

- Nhưng người mà chàng nói, nhất định không phải là lão.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ô ?

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Lão ta là một người kiêu ngạo, không lẽ tự nguyện làm nô tài cho ai ? Hà huống lão ta đã thất tung mười năm nay, nơi hạ lạc vốn bất minh, có người nói lão ta ẩn cư nơi núi non hải ngoại, lại có người nói lão ta đã chết, nhưng vô luận lão ta còn sống hay đã chết, tuyệt không thể đứng hầu rượu người ta.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Ta hy vọng người đó không phải là lão ta, ta thật sự không muốn có một đối thủ như lão ta.

Thanh âm của hắn hốt nhiên đình đốn.

Ngay lúc thanh âm của hắn đình đốn, thân mình hắn đề lên Hồ Nguyệt Nhi.

Không ai có thể thấy rõ động tác của hắn, không ai có thể đoán được hắn vừa hốt nhiên làm như vậy.

Hồ Nguyệt Nhi cũng vậy.

Nàng nghiêng răng chống trả:

- Tên quỷ hiệu sắc này, tôi đã nói ...

Thanh âm của nàng cũng đột nhiên bị chặn đứng, bởi vì miệng của Liễu Trường Nhai đã bịt kín.

Hiện tại nàng chỉ có thể ú ớ qua lỗ mũi, một nam nhân đầy kinh nghiệm, phải hiểu thanh âm phát xuất từ lỗ mũi của nữ nhân, biết là loại nào.

Dạng thanh âm đó trực tiếp truyền lệnh cho nam nhân biết cử động của toàn thân.

Nàng hiện đang vùng vẫy, còn muốn xô hắn ra.

Nhưng tay nàng bị án trụ.

Thân sắc nàng giờ nóng như lửa thiêu, toàn thân nóng hổi.

Một nữ nhân khang kiện trưởng thành, nhất thời bị một nam nhân ghê tởm cưỡng hiếp, tất phải có phản ứng như vậy.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe “bình” một tiếng, cánh cửa bên ngoài đã bị một người đá tung ra.

Một người tay giơ đao, phóng tới, không ngờ chính là gã đánh xe cường tráng nhanh nhẹn.

o0o

Liễu Trường Nhai vẫn còn nằm đè trên người Hồ Nguyệt Nhi, chỉ bất quá nhích miệng ra khỏi miệng nàng.

Gã đánh xe phóng tới cửa phòng ngủ, lạnh lùng nhìn bọn họ, thân hình trầm ổn, đao thủ vẹn toàn, vô luận là ai thấy tư thế của hắn, cũng biết đao pháp của hắn không tệ.

Nhân tình lạnh lẽo của hắn chừng như có vẻ nhạo báng, mỉa mai nói:

- Ta ở bên ngoài đi một vòng lâu, người vẫn chưa trấn áp được ả ta, xem chừng thủ đoạn chế phục nữ nhân của người không quá cao minh.

Liễu Trường Nhai nói:

- Thời gian còn rất dài, ta không phải là loại tiểu tử hấp tấp, hà tất ta phải gấp rút.

Hắn chừng như sức nhớ hắn bất tất phải giải thích với ai hành động của hắn, lập tức trầm mặt hỏi:

- Người quay trở lại đây làm gì ?

Gã xa phu trầm trầm đáp:

- Quay lại giết người.

Liễu Trường Nhai kinh ngạc:

- Người quay lại để giết ta ? Tại sao ?

Gã xa phu cười mỉa:

- Ta đã theo y bảy tám năm trời, cho tới nay đã trải qua bao ngọt bùi cay đắng, phải theo dõi cái tên hôi thối tới ngày đuổi bắt mấy ả điểm trong thành, cái tên vừa mới đến đã làm như ngon lành, tại sao lại là người ?

Liễu Trường Nhai đương nhiên hiểu gã ta nói “y” muốn ám thị ai, cố ý hỏi:

- Người cũng là thủ hạ của Long Ngũ ?

Gã xa phu lạnh lùng đáp:

- Cho dù người còn có một chút nhân lực, cũng nên biết ta chính là Bành Cương.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Tuyên Phong Đao Bành Cương ?

Bành Cương đáp:

- Nghĩ người cũng không hoàn toàn u tối, cũng còn biết đến ta.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Ngũ hổ đoạn môn đao môn hạ cao thủ, lại phải đánh xe cho người ta, thực sự tội nghiệp cho người.

Bành Cương hươi đao, cánh tay lộ vết gân xanh lè, gồng gân cổ xanh lè nghiêng răng hét:

- Ta không còn muốn nhận những công việc hôi thối này nữa.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên người muốn giết ta, lấy bốn rương bạc đem người đàn bà này trốn đi một nơi xa xôi.

Bành Cương liếc mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Hồ Nguyệt Nhi đang thở hổn hển, nhân tình lập tức bốc lửa, nói:

- Một tiểu quả phụ như vậy, có người đàn ông nào không muốn hưởng thụ.

Nghe ba chữ “tiểu quả phụ”, Hồ Nguyệt Nhi không nhịn được nói:

- Người đã làm gì chồng ta ?

Bành Cương cười đáp:

- Loại đàn ông vì tiền bán đứng cả vợ, chết tám lần cũng chưa đủ, nàng không muốn vậy sao ?

Hắn chưa dứt lời, Hồ Nguyệt Nhi đã bật khóc.

Liễu Trường Nhai buồn rầu thở dài, tâm tình không muốn đứng dậy khỏi người nàng chút nào, thì thào:

- Người đàn bà này không phải là thiên tiên, ngân tiền cũng không có nhiều, vì tiền mà mất mạng, thật chẳng đáng chút nào.

Bành Cương cười lạnh nói:

- Kẻ mất mạng là người, không phải ta.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Người thật sự tin tưởng có thể giết nổi ta ?

Bành Cương đáp:

- Bản thân người vốn là một con chó đại bị đánh gần chết, còn bị treo dưới mái hiên.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên người nghĩ người mạnh hơn ta ?

Bành Cương nói:

- Ta chỉ bất quá không phục một điểm, bị đánh như vậy, lại được tặng nhiều tiền.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Người thực tại không khác gì một đứa trẻ vùi vĩnh, ta thật không đang tâm hạ thủ giết người.

Họ Bành giận dữ hét:

- Vậy thì người quá thấp hèn đáng để ta giết.

Đao của hắn đã xuất, một chiêu hàm chứa năm đao liên hoàn, “ngũ hổ đoạn môn đao” vốn là đao pháp tối độc trong võ lâm, tuyền phong đao xuất thủ cương mãnh.

Liễu Trường Nhai chưa hoàn thủ.

Hắn thậm chí đỡ mà cũng không giống như đỡ, nhưng đao của Bành Cương không chạm được thân mình hắn.

Hồ Nguyệt Nhi chùng như sợ quá nên nín khóc, nằm dài trên giường, thân mình co rút một chỗ.

Họ Bành xuất thủ liên tục, từ từ dồn Liễu Trường Nhai vào một góc nhà, thỉnh thoảng một đao chém từ dưới vai liên biến ba phương hướng, nhanh nhẹn chém thẳng vào bên trái cổ Liễu Trường Nhai.

Một chiêu Phiên Thiên Phúc Địa, chính thị sát chiêu của ngũ hổ đoạn môn đao.

Liễu Trường Nhai thấy rõ không còn đường thối lui, thân mình đột nhiên lướt sát tường trườn lên nóc.

“Đinh” một tiếng, hỏa tinh bắn tứ phía, Bành Cương vốn nghĩ đao thức này tắt trí mệnh, vận dụng hết toàn lực, muốn thu hồi cũng không còn kịp, một đao chém vào tường gạch, thân đao lập tức ăn sâu vào tường.

Hắn muốn dụng lực rút đao ra, bên ngoài tường đột nhiên một cánh tay dâm tối, nắm đấm xông thẳng tới mũi đao.

Bức tường làm bằng gạch rắn chắc, chùng như biến thành giấy mỏng, cánh tay đó tùy tiện đục xuyên qua tường một cách dễ dàng, một quyền chạm vào cương đao sắc bén, lập tức lưỡi đao gãy thành hai.

Thần sắc Bành Cương tái nhợt, toàn thân cứng đờ.

Hắn đối với chiêu thức biến hóa đó, võ công đó, chưa từng nghe qua.

Người bên ngoài tường lạnh lùng nói:

- Người theo Long Ngũ năm nay đã bảy tám năm rồi, mỗi tháng lãnh bảy tám chục ngân lượng, nhưng gã kia tự nhiên đột ngột được cho cả vạn lượng, vì vậy nên người không phục, có phải không ?

Họ Bành vẫn còn tái mặt, gật gật đầu.

Người bên ngoài tường như thấy hắn gật đầu, vì Liễu Trường Nhai hỏi đáp:

- Hắn quả thật có ý đó.

- Nhưng gã họ Liễu đã bị Lam đại gia đánh bầm tím, đã trở thành bằng hữu của Mạnh Phi, người nào từ chỗ Mạnh Phi đi ra tức là địch thủ của chúng ta, người phải biết ai cho hắn tiền chứ ?

Họ Bành do dự, cuối cùng thốt:

- Tôi biết Mạnh Phi tuyệt không thể tung ra số tiền đó, hơn nữa hôm đó tôi còn thấy công tử đến trang viện của Mạnh Phi.

Người đứng bên ngoài tường điềm đạm nói:

- Quả người cũng có chút thông minh, lại còn rất chu đáo.

Chỉ có người chu đáo mới có thể thấy những việc đa số không thấy.

- Chỉ tiếc một điều người đã làm một chuyện khờ dại.

Dù đứng bên ngoài, nhưng thanh âm phảng phất gần sát lỗ tai:

- Người biết rõ ràng Liễu Trường Nhai là người trong nhà, lại vẫn muốn giết hắn ?

Bành Cương cúi đầu, mồ hôi toát như mưa:

- Tôi có lỗi.

- Người biết người đã phạm điều gì sai ?

- Tôi ... tôi đã phạm gia pháp !

Chừng như để nói hai chữ cuối cùng đó, Bành Cương đã phải dụng toàn lực.

- Người biết lỗi phạm gia pháp thì phải làm sao rồi chứ ?

Mặt mày Bành Cương xám xanh sợ sệt như có một bàn tay đang bóp cổ hắn.

Hắn đột nhiên quay mình muốn chạy trốn.

Hắn nghĩ người bên ngoài tường nhất định không thấy.

Nhưng bàn tay xuyên qua tường hồi nãy tựa hồ như một con mắt.

Bàn tay vừa huy động, mũi đao dính trong tường lập tức bay ra, đao quang như chớp, tức thời đâm vào lưng Bành Cương.

Ngay lúc đó, bốn đại hán từ ngoài tiến qua cổng, một gã quăng bao bố, nhét thi thể Bành Cương vào.

Một gã khiêng hai cái rương bạc từ ngoài xe bỏ lên bàn.

Gã thứ ba cầm búa tu bổ lại khung cửa mà Bành Cương đá bung khi nãy.

Gã thứ tư dùng xẻng xúc vữa bịt lỗ hổng do bàn tay bên ngoài đâm thủng.

Người đứng bên ngoài tường chậm rãi nói:

- Ta cam đoan nội trong bảy ngày không còn người nào dám đến đây quấy nhiễu người, nhưng người nên ghi nhớ, người không phải là người của chúng ta, người cũng không có một chút liên quan gì tới Long Ngũ.

Nói tới chữ cuối, thanh âm đã như ở đằng xa vọng lại.

Cái lỗ trên tường đã bịt kín, khung cửa đã sửa xong, cái bao bố đã cột chặt, không có tới một giọt máu lọt ra ngoài.

Bốn đại hán không một lần giương mắt nhìn Liễu Trường Nhai, tiếng nói bên ngoài tường vừa dứt thì bốn gã cũng đã ra khỏi cổng.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chừng như không có chuyện gì phát sinh lúc này.

Những người này lui tới nhanh gọn chuẩn xác, không ai có thể tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại vô luận là ai trong phòng cũng có thể tưởng tượng được người phạm gia pháp Long Ngũ, số mệnh sẽ ra sao ! Liễu Trường Nhai không dám động đây, không dám mở miệng, Hồ Nguyệt Nhi không dám động đây, không dám mở miệng.

Bên ngoài có tiếng gió lùa cỏ cây, con gà mái già kêu “túc túc” gọi con, chó sủa gâu gâu.

Trong phòng chừng như đột nhiên rất nóng. Liễu Trường Nhai chậm chạp cởi áo ngoài, nằm xuống, nằm gần bên Hồ Nguyệt Nhi.

Hồ Nguyệt Nhi lần này không đá hấn, mắt to tròn tròn thất thần.

Nàng hiện tại đã hoàn toàn thấu hiểu, Long Ngũ ghê gớm tới cỡ nào.

Liễu Trường Nhai thành linh nói:

- Họ đi rồi, tất cả đi rồi.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Bảy ngày tới đây, họ chắc chắn không trở lại chứ ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Người đó xem chừng không phải là loại nói không giữ lời.

Hồ Nguyệt Nhi lại hỏi:

- Chàng biết hấn là ai không ? Chàng có nhận ra bàn tay đó không ?

Bàn tay phải, trên dưới không có một vết tích nào biểu lộ võ công luyện qua.

Nhưng hiện tại vô luận ai thấy, bàn tay đó khi giết người, khó có ai trên thế gian này có thể kháng cự được.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta hy vọng đó là một người.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Chàng hy vọng hấn là trung niên nhân vận thanh y bạch sam ?

Liễu Trường Nhai gật đầu.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Tại sao ?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Nếu là hấn, nghĩa là hấn không ở sát bên Long Ngũ, ta nếu đối phó với Long Ngũ, tuyệt không hy vọng hấn không có mặt ngay đằng sau Long Ngũ.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chuẩn bị xuất thủ khi nào ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Khi y hoàn toàn tin tưởng ta, khi y cho ta cơ hội đứng đằng sau.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng nghĩ sẽ có ngày đó ?

Liễu Trường Nhai trả lời một cách kiên định:

- Chắc chắn là có.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Tôi chỉ sợ đợi đến lúc đó, không biết bao nhiêu người phải chết.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Người vì chuyện của lão Thạch Đầu mà cảm thấy khó chịu à ?

Mặt Hồ Nguyệt Nhi ảm đạm:

- Lão Thạch Đầu thật sự là một người trung thực hiền lành, đây là nhiệm vụ cuối cùng lão phải làm, xong chuyện này, lão sẽ về nhà lo việc canh điền, lão đã mua nhiều mẫu đất chuẩn bị.

Lão Thạch Đầu đương nhiên là người đàn ông đóng giả chồng của nàng.

Liễu Trường Nhai im lặng lắng nghe, trên mặt không có một chút biểu tình, lạnh lùng nói:

- Lão ta đáng lẽ đừng nên mua đất, loại người như chúng ta, vốn tùy thời tùy nơi chết trên đường.

Hồ Nguyệt Nhi háy mắt:

- Nhưng lão ta chết một cách quá oan uổng, công phu của lão ta không thua kém Bành Cương, khi Bành Cương muốn giết lão ta, lão ta có thể xuất thủ, nhưng lão ta sợ một khi xuất thủ sẽ tiết lộ bí mật, lão ta đã chọn cái chết để bảo tồn bí mật của chúng ta.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt, nói:

- Chàng nghĩ lão ta vốn phải chết sao ?

Liễu Trường Nhai không chối cãi.

Hồ Nguyệt Nhi thất thanh:

- Chàng có còn là người không ? Có còn một điểm nhân tính nào ... chàng ... chàng ...

Nàng càng nói càng giận dữ, đột nhiên đá Liễu Trường Nhai văng khỏi giường.

Liễu Trường Nhai lại cười tươi:

- Nếu nàng nghĩ lão Thạch Đầu thật sự trung thực nhân hậu, thì nàng đã lầm, nếu nàng nghĩ lão ta thật sự đã chết trên xe, nàng lại càng lầm to.

Hắn lại nằm xuống, làm như nằm rất thoải mái:

- Có thể lão ta để Bành Cương chém một hai đao, có thể lão ta làm cho Bành Cương tin là lão đã chết, nhưng nếu lão ta dễ dàng bị giết bằng lưỡi đao của tên khốn đó, thì lão không đáng gọi là lão Thạch Đầu, chỉ nên gọi là lão đậu hủ thiêu thì đúng hơn.

Hồ Nguyệt Nhi hoài nghi, hỏi:

- Chàng thật sự tin lão chưa chết ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng biết chuyện này to lớn tới mức nào, nàng vẫn biết chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch bao nhiêu lâu rồi, lão Thạch Đầu nếu nàng cứ nghĩ là loại người thành thật nhân hậu, làm sao có đủ khả năng tham dự chuyện này ?

Hồ Nguyệt Nhi cười cười:

- Chuyện gì tôi không biết, tôi chỉ biết chàng thật sự không phải là một người thành thật nhân hậu.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ ...

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi nói:

- Chàng hồi nãy biết bên ngoài có người đến, biết phải làm gì, chàng căn bản muốn thừa cơ hưởng lợi.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Nàng chỉ nói đúng một nửa.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng còn ý tứ gì khác ?

Liễu Trường Nhai thản nhiên đáp:

- Ta chỉ muốn cho nàng biết, ta nếu thật sự muốn cưỡng hiếp nàng, nàng không có cách nào thoát.

Tròng mắt Hồ Nguyệt Nhi chớp chớp, dịu dàng nói:

- Hiện tại chàng ... chàng không đang tưởng ...

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng muốn ta làm lại lần nữa à ?

Hồ Nguyệt Nhi đỏ mặt, cắn môi la:

- Chàng dám ?

Liễu Trường Nhai cười tươi.

Đột nhiên thân hình hắn bay qua, dè lên thân mình Hồ Nguyệt Nhi.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, than:

- Chàng đúng là một con quỷ háo sắc.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nhưng lần này nàng lại cố ý câu dẫn ta, ta biết nàng ...

Nói chưa dứt câu, thân hình hắn đột nhiên bắn ra khỏi người Hồ Nguyệt Nhi, đụng vào tường, rớt xuống đất, hai tay ôm lấy bụng dưới, sắc mặt tái mét.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hắn, hốt nhiên nói:

- Hồi nãy tôi thật sự muốn câu dẫn chàng, bởi vì tôi cũng muốn chàng biết, nếu tôi không tự nguyện, một cơ hội chàng cũng không có.

Liễu Trường Nhai quần quai, tựa chùng không nói ra lời, mồ hôi lạnh xuất dầm dề, loạng choạng bước ra ngoài.

Nhân tình Hồ Nguyệt Nhi có chút hối hận, tự nghĩ mình có chút quá đáng, thanh âm nhu mì:

- Nhưng tôi cũng từng nói, chùng nào chuyện này xong, tôi ... tôi ...

Nàng không phải nói nữa, một chữ cũng không cần, ý tứ của nàng, một ngốc tử cũng hiểu.

Liễu Trường Nhai chùng như hiểu ý nàng.

Hắn chậm chậm nằm xuống, thần khí rất ôn hòa, trên bộ mặt đang vui vẻ, đột nhiên biểu lộ một cảm tình bi thống.

Hắn không nói gì một hồi lâu, một chữ cũng không nói.

Tâm tình Hồ Nguyệt Nhi đã dịu hơn, giả bộ nghiêm mặt nói:

- Tôi tuy toan tính đá anh đau, anh bắt tất phải làm như con nít vậy chứ.

Liễu Trường Nhai không mở miệng.

Hồ Nguyệt Nhi không nhin nổi, hỏi:

- Anh đang vận khí hay đang suy nghĩ gì đó ?

Liễu Trường Nhai chùng quy cũng phát ra một tiếng thở dài, nói:

- Ta chỉ đang nghĩ, sau này phụ thân nàng nhất định sẽ tìm một người đàn ông tốt cho nàng, nhất định sẽ không chọn loại người như ta, ông ta sẽ không muốn nàng cưới một người phải gặp nguy hiểm có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nàng ...

Thần thái Hồ Nguyệt Nhi biến chuyển, la lớn:

- Chàng muốn nói gì đây chứ ?

Liễu Trường Nhai cười, cười thê lương:

- Ta đâu có ý gì, chỉ bất quá hy vọng chúng ta có thể cùng nhau bạch đầu giai lão, hy vọng nàng đừng quên ta.

Hồ Nguyệt Nhi tái mặt:

- Tại sao chàng lại nói như vậy ? Tôi hồi nãy đã nói gì, chàng không hiểu sao ?

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Ta nghe chứ, nhưng ta cũng biết ta sẽ không có ngày đó.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi gấp:

- Tại sao ?

Liễu Trường Nhai dịu dàng đáp:

- Khi ta nhận làm chuyện này, ta đã tính không có mạng trở về, ta tự biết ta tuy có cơ hội giết Long Ngũ, ta ... ta cũng không thể trở về tái kiến nàng.

Tầm mắt hắn nhìn đắm đắm vào khoảng không xa xa, thần tình trên mặt càng bi thống.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hắn, nhìn biểu tình trên mặt hắn, chừng như có một mũi kim đâm chích vào trái tim nàng.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Dù gì đi nữa, có thể dùng mạng của ta đổi lấy mạng Long Ngũ, cũng đáng lắm rồi. Ta chỉ là một người tầm thường, không có gia đình thân nhân, cũng không có ...

Hồ Nguyệt Nhi không để hắn nói hết lời.

Nàng thình lình trườn sát người hắn, đôi môi ấm dịu kề sát miệng hắn ...

o0o

Gió thổi mạnh ngoài cửa sổ.

Một ả gà mái đang ấp trứng ...

Trăng đã lên, ánh trăng rọi qua cửa sổ vào nhà, chiếu lên mặt Hồ Nguyệt Nhi, mặt nàng vẫn còn ửng hồng nhè nhẹ.

Liễu Trường Nhai lén nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ sung sướng.

Hồ Nguyệt Nhi si si ngấm trắng ngoài cửa sổ, đột nhiên thốt:

- Tôi biết chàng đánh lừa tôi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta đánh lừa nàng ?

Hồ Nguyệt Nhi dùng sức cắn nhẹ môi:

- Chàng cố ý làm như vậy để tôi xiêu lòng, lúc đó chàng thừa cơ ức hiếp tôi, tôi đã biết chàng không phải là người tốt, đã biết chàng định làm gì.

Đang nói, dòng lệ chảy dài trên má nàng – đây là lúc trong đời con gái tình cảm yếu đuối quỵ lụy nhất, dễ dàng rơi nước mắt nhất.

Liễu Trường Nhai để cho nàng khóc, đợi đến khi tâm tư nàng bình định, mới thở dài nói:

- Ta hiện tại hiểu thấu vì sao nàng lo sợ, nàng lo sợ chỉ vì ta nhất định phải chết.

Hồ Nguyệt Nhi không muốn phân biện, nhưng nhịn không nổi phải phân biện:

- Chàng cũng biết tôi không có ý đó chứ.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nàng nếu biết tôi chết, không cảm thấy thoải mái hơn sao ?

Hồ Nguyệt Nhi cay đắng đáp:

- Nhưng chàng vốn không thể chết, chàng đã từng nói, nhất định chờ tới khi chắc chắn thành công mới xuất thủ, đến khi chàng chế ngự Long Ngủ rồi, còn ai dám ra tay ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Ta không chết, chuyện này bảo đảm hoàn thành, nàng lúc đó phải cưới ta, vậy hiện tại nàng có điều gì lo lắng ?

Nàng mở miệng định trả lời.

Nàng đột nhiên phát giác Liễu Trường Nhai đang cười, một nụ cười khả ố, đương nhiên không phải hoàn toàn khả ố, đương nhiên có chỗ khả ái.

Nàng nhìn hẩn dăm dăm, thở ra nhè nhẹ:

- Tôi biết chàng hiện tại nhất định rất đắc ý, bởi vì chàng biết tôi nhất định phải ngoan ngoãn, tôi nhất định phải nghe lời chàng, vì tôi phải cưới chàng, còn chàng thì không.

Liễu Trường Nhai cười, không phủ nhận.

Hồ Nguyệt Nhi ôn nhu nói:

- Tôi thật sự sợ chàng không muốn tôi, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn, giống như con cạp cái ngoan ngoãn.

Nàng đột nhiên đá họ Liễu văng xuống giường.

Liễu Trường Nhai lồm cồm bò dậy, bò dậy xong, chung quy nụ cười vẫn chưa dứt.

Hồ Nguyệt Nhi giơ tay ra nhéo lỗ tai hắn, thanh âm càng ôn nhu:

- Bắt đầu từ hôm nay, người phải nghe lời là chàng, không phải tôi, bởi vì chàng phải cưới tôi dù muốn dù không, nếu chàng không nghe lời, tôi bắt chàng ngủ dưới đất, không cho lên giường.

Miệng nàng kề sát tai hắn, thủ thủ:

- Hiện tại chàng đã hiểu hay còn chưa hiểu ?

“Ta đã minh bạch rồi” – Liễu Trường Nhai cười khổ – “nhưng có một chuyện ta vẫn còn hồ đồ”.

Hồ Nguyệt Nhi không nhịn được, hỏi:

- Chuyện gì ?

Liễu Trường Nhai cười khổ đáp:

- Ta chỉ muốn phân định rõ ràng ta nằm trên hay là nàng nằm trên ?

Vô luận ai nằm trên ai, nhất định có rất nhiều người nguyện ý làm chuyện đó.

Bởi vì ngày qua ngày họ sống rất hạnh phúc, chỉ tiếc là ngày vui luôn luôn qua mau.

Sáu bảy ngày chỉ trong chớp mắt đã thành quá khứ, hốt nhiên họ nhận ra họ đang ở bên nhau đêm cuối cùng.

Đêm cuối cùng, luôn luôn là đêm quyến luyến triền miên.

Hồ Nguyệt Nhi ăn mặc chỉnh tề, ngồi tại khách sảnh – bình thường giờ này, họ đã lên giường.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng, chừng như nghiến cứu thần thái của nàng rất kỹ càng, chung quy nhìn không được, hỏi:

- Hôm nay ta đã làm gì để nàng bức tức vậy ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Đâu có.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Vậy nàng bị bệnh ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không.

Liễu Trường Nhai lại hỏi:

- Vậy là chuyện gì ?

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Tôi bất quá không muốn chưa cưới mà đã thành quả phụ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Không ai muốn nàng thành quả phụ.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Có người.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ai ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chàng.

Nàng nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Sáu bảy ngày qua, mỗi khi tôi muốn bàn chuyện chính sự, chàng nói lung tung với tôi, nếu mà như vậy, tôi rất mau chóng thành quả phụ.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Chuyện đại sự không cần bàn thảo bằng miệng, cần phải dùng tay mà làm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chuẩn bị rồi sao ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tối nay nàng làm ra vẻ như vậy, là muốn bàn bạc chuyện đó với ta ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tối nay nếu không bàn bạc, chắc không còn cơ hội nữa.

Liễu Trường Nhai thở dài, thốt:

- Được, nàng muốn bàn, cứ bàn.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Long Ngũ muốn chàng đi trộm cái hộp của Tương tư phu nhân ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ủm !

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng hứa với y ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ủm !

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Bởi vì chàng muốn tóm Long Ngũ, nhất định trước hết phải giành sự tín nhiệm của y, chỉ còn cách hoàn thành chuyện này cho y.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng có phương pháp hay hơn ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không có.

Nàng thở dài, nói:

- Những năm qua, chúng ta mặc dù biết nhiều vụ đại án mà Long Ngũ có nhúng tay vào, vẫn không thể tìm một điểm gì để bắt y.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tương kế tựu kế để y ra tay, tất bắt được y.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Sở dĩ vậy nên chúng ta nhất định cần một kỳ binh.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Kỳ binh đó, chính là ta.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp lời:

- Vì vậy chàng không những phải bắt được y, mà còn phải chứng minh y phạm tội.

Liễu Trường Nhai nói:

- Vì vậy tôi nhất định phải hoàn thành chuyện này cho y.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng chắc chắn được ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có một điểm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chỉ trong nửa canh giờ, giết bảy người canh gác ngoài cửa ? Đẩy cái cửa sắt nặng nghìn cân, đá khai bảy cái khóa, đào tẩu làm sao để Tương tư phu nhân không biết mình ở địa phương nào ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta chỉ nói bất quá có một điểm để nắm, nhất định không chắc chắn lắm.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng có biết bảy gã đó là loại người nào không ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không biết.

Hồ Nguyệt Nhi mỉa mai:

- Cái gì chàng cũng không biết, cứ cho là mình biết một điểm, vậy không phải là cố ý hại tôi trở thành quả phụ hay sao ?

Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Ta mặc dù không biết lai lịch võ công của họ, nhưng biết nhất định nàng sẽ nói cho ta biết.

Hồ Nguyệt Nhi nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Tại sao chàng nghĩ tôi biết lai lịch võ công của họ ?

Liễu Trường Nhai cười đáp:

- Bởi vì ta biết nàng rất thông minh, lịch lãm giang hồ, ít có chuyện gì không biết, thêm vào đó mấy tối hôm trước, nàng không đêm nào ngủ ngon, nhất định đang nghĩ về đại sự.

Hồ Nguyệt Nhi dù đang nghiêm nghị, nhưng ánh mắt dịu dàng đi rất nhiều, thở nhẹ:

- Chàng chung quy cũng còn tỉnh táo một chút, cũng biết khổ tâm của tôi.

Liễu Trường Nhai đi tới, quàng tay lên eo nàng, thì thầm:

- Ta đương nhiên biết nàng rất tốt với ta, vì vậy ...

Hắn chưa dứt lời, Hồ Nguyệt Nhi đã dụng lực xô hắn ra, lạnh lùng nói:

- Vì vậy chàng bây giờ phải ngồi xuống nghe lời, nghe tôi nói về lai lịch võ công của bảy gã đó, tìm ra cách đối phó chúng, sống sót trở về để tôi khỏi thành quả phụ.

Liễu Trường Nhai phải ngồi xuống, cười khổ nói:

- Nàng quả thật biết bảy người đó là ai ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Mấy năm nay, những người bị giang hồ truy đuổi không còn đường trốn, tính ra có ít nhất hai trăm mạng, một số người không có võ công, một số người già quá rồi, Tương tư phu nhân tuyệt không để mất tới những người đó.

Liễu Trường Nhai nói:

- Những người này nhất định phải chết.

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, thốt:

- Vì vậy tôi đã tính toán, có khả năng được Tương tư phu nhân thu lưu, nhiều lắm chỉ có mười ba mười bốn người. Trong số họ, cũng chỉ có bảy người là có khả năng cao nhất.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng dùng chi tiết gì để chọn ra họ ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì bảy người này không chỉ tìm chỗ thoát thân hưởng thụ, hơn nữa phải rất sợ chết, chỉ có những nam nhân sợ chết mới tự nguyện làm nô tài cho nữ nhân.

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Ta đâu có sợ chết, nhưng ta hiện tại đã là nô tài của nàng.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Chàng có muốn biết bảy người đó là ai không ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Muốn.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chàng có nghe qua chuyện nhân vật “Tiểu Ngũ Thông” ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Có phải là thái hoa đạo ?

“Ngũ thông” vốn là những dân thần mà những môn phái tà dân ở Giang Nam thờ cúng, “tiểu ngũ thông” đương nhiên là danh xưng cho một tên đại đạo hái hoa.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Người này mặt dù là một tên trộm hái hoa xuất thân từ ngũ môn, nhưng khinh công chuồng pháp không tệ chút nào, trên người luôn mang theo ba loại ám khí tối độc, dễ bị phóng trúng là tiêu đời, cực kỳ bá đạo.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nghe nói hắn vốn là đệ tử của Xuyên trung Đường gia, công phu ám khí độc môn đương nhiên có chỗ hơn người.

Xuyên trung Đường môn, dùng độc dược ám khí oai trấn giang hồ, tới nay đã gần ba trăm năm, trên giang hồ ít có người nào dám động đến họ. Họ cũng không khinh xuất khứ phạm đến ai – Đường môn gia pháp rất nghiêm, cho nên rất nổi tiếng.

“Tiểu ngũ thông” Đường Thanh vốn là một phản đồ của Đường gia, nếu hắn tình nguyện cúi đầu làm việc cho Tương tư phu nhân, có thể vì sợ Đường gia bắt hắn về dụng gia hình xử trí.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Trong số bảy người, chàng phải đặc biệt để ý đề phòng gã ta, người này có ám khí tối độc, sở dĩ vậy tôi hy vọng chàng nên tới Đường gia trước để kiếm giải dược.

Liễu Trường Nhai cười khổ, nói:

- Chỉ tiếc ta có xin cũng không xin được, có mua cũng không mua được.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Vậy thì chàng phải đối phó với hấn trước hết, đừng để hấn có cơ hội dụng ám khí.

Liễu Trường Nhai gật đầu:

- Nàng có thể bảo đảm điều đó, ta cũng biết Đường môn độc sa dính vô da thịt đau đớn tới cỡ nào.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Để cho an toàn, chàng nên mặc y phục đặc biệt dày, tôi biết chàng rất sợ nóng, nhưng nóng không luôn luôn giết người.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ta nhất định mặc áo vải dày để phòng thân.

Hồ Nguyệt Nhi thở phào mãn ý, nói:

- Trong số bảy người, công phu tối cao, không phải là hấn.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là ai ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Có ba người công phu ghê gớm nhất, một là “Quỷ lưu tinh” Đan Nhất Phi, một là “Câu hồn” Lão Triệu, một là “Thiết hòa thượng”.

Liễu Trường Nhai nhú mày, danh tánh ba người này, chàng hiển nhiên đã nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Thiết hòa thượng vốn là một trong bát đại đệ tử của Thiếu Lâm, nghe nói luyện Đồng tử công, người này không tham tiền, không hiếu sắc, nhưng lại thích giết người, lại còn dùng thủ đoạn rất tàn độc, vì vậy bị Thiếu Lâm trục xuất khỏi sư môn.

Liễu Trường Nhai nói:

- Có lẽ hấn luyện Đồng tử công, cho nên tâm lý mang bệnh, vì tâm lý thọ bệnh cho nên vô duyên vô cớ sát nhân.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Mặc dù người này có bệnh, công phu hoàn toàn không có vấn đề, nghe nói đã hoành luyện thập tam thái bảo, cơ hồ đao kiếm không thể nhập hỏa hầu.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Có lẽ vì hấn giết quá nhiều người, cho nên sợ chết, vì sợ chết, cho nên phải

luyện công phu đao thương bất nhập.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Chỉ bất quá những người đa sát, tất cả đều bị chàng giết, vì vậy chàng không lo lắng về hấn.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Một điểm không sai.

Hồ Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hấn, hốt nhiên thở dài, nói:

- Kỳ thật chuyện đáng lo lắng nhất, không phải là bọn họ.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Không phải họ thì là ai ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Là một nữ nhân.

Nữ nhân thật sự lo lắng chuyện gì nhất, chừng như toàn là về nữ nhân.

Liễu Trường Nhai lập tức hỏi:

- Trong bảy người đó, có nữ nhân ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chỉ có một nữ nhân.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là dạng nữ nhân nào ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Một nữ nhân giả hiệu.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nữ nhân thật sự đã làm cho tôi điên đầu, nàng lo lắng về nữ nhân giả hiệu chỗ nào ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chỉ vì hấn là nữ nhân giả hiệu, cho nên tôi mới lo.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Tại sao ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì nữ nhân thật sự chàng đã gặp nhiều, còn nữ nhân giả như hấn, tôi dám bảo chứng chàng chưa từng thấy qua.

Liễu Trường Nhai nheo mắt, chỉ cần là nữ nhân, vô luận là thật hay giả, hấn chừng

như luôn luôn đặc biệt hứng thú.

Hồ Nguyệt Nhi háy hấn, lạnh lùng nói:

- Tôi hiểu chàng quá mà, hể là đàn bà hấp dẫn, không cần biết có là giả hay không, chàng không tránh khỏi động tâm.

Liễu Trường Nhai thốt:

-Ồ !

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Một khi chàng động tâm, chàng chết lập tức !

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng muốn ta đừng nhìn hấn ?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi muốn chàng khi thấy hấn, lập tức xuất thủ giết hấn.

Liễu Trường Nhai nói:

- Hồi nãy nàng muốn ta giết Đường Thanh trước mà.

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không sai.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng muốn ta giết hai người một lúc ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Giết hai người cũng chưa đủ.

Liễu Trường Nhai cười cười, có điều cười gượng.

Hồ Nguyệt Nhi nói tiếp:

- Nãy giờ tôi mới chỉ nói tới sáu người, bởi vì người còn lại, rất có thể không phải là người.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Không phải là người ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Là một con chó điên.

Liễu Trường Nhai nhướng mày:

- Đả bất tử Lý Đại Cầu ?

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, nói:

- Hấn là con chó điên, vì vậy đầu óc không bình thường, cho dù hấn biết đao của

chàng đang chém xuống đầu hấn, hấn vẫn có thể tiếp tục nhảy vào cắn chàng.

Liễu Trường Nhai thở dài:

- Bị chó điên cắn, thật sự là không tốt.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Vì vậy khi chàng xuất thủ, phải chặt đầu hấn, không thể cho hấn cơ hội vồ chàng.

Liễu Trường Nhai nói:

- Vậy là khi ta xuất thủ, phải giết ba người liền.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Ba người cũng không quá đáng.

Liễu Trường Nhai nói:

- Chỉ tiếc rằng ta chỉ có hai tay.

Hồ Nguyệt Nhi thốt:

- Chàng còn có chân.

Liễu Trường Nhai cười khở:

- Nàng muốn tả thủ giết Đường Thanh, hữu thủ giết phong cầu, nhất cước lại giết một nữ nhân ?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tôi đã nói, chàng không thể cho họ cơ hội, nhưng tôi cũng biết muốn giết ba người đó trong một sát na, không phải là chuyện dễ dàng, trừ phi vận khí đặc biệt tốt.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nàng thấy vận khí ta có tốt không ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Rất tốt, cực kỳ tốt !

Liễu Trường Nhai nháy mắt, nói:

- Vận khí của ta thay chiều đổi hướng hồi nào vậy ?

Hồ Nguyệt Nhi cười nói:

- Từ khi chàng chịu nghe tôi, vận khí của chàng đã tiến bộ.

Nàng thỉnh linh hỏi:

- Chàng có nghe qua loại công phu dụng cước để phát ám khí không ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Có nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Chàng có thể dụng công phu đó ?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Có thể.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Tốt, vậy thì được rồi.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Vậy thì được rồi ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tôi thì có ám khí, chàng thì có cước pháp.

Phóng ám khí bằng chân, bình thường không có mấy ai trốn thoát được.

Hồ Nguyệt Nhi nói tiếp:

- Chàng xuất thủ không chậm, thêm nữa trên chân có ám khí, một lúc giết ba người không phải là chuyện khó.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Đáng tiếc loại ám khí đó ta chỉ từng nghe qua.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Hiện tại chàng có thể thấy.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ở đâu ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Hẹn tại đang trên đường tới.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng gởi người đi lấy ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Nhớ ra ba người đó là tôi đã gởi người liên.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nàng trốn ra ngoài ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Tôi tuy không trốn ra ngoài, nhưng tin tức đã truyền ra.

Liễu Trường Nhai ngơ ngác.

Hắn nhất định không phải là một ngốc tử, nhưng hắn nghĩ không thông Hồ Nguyệt Nhi làm cách nào truyền tin.

Hồ Nguyệt Nhi đột nhiên nói:

- Tôi cũng biết nơi đây nhất định bị người của Long Ngũ giám thị, nhưng cũng đã tính cho dù Long Ngũ có tàn ác tới đâu, cũng không thể không cho ăn uống.

Liễu Trường Nhai càng không hiểu, ăn uống có dính dáng gì tới chuyện này.

Hồ Nguyệt Nhi tiếp:

- Muốn ăn, phải nấu, muốn nấu, phải đốt lửa ...

Liễu Trường Nhai thành linh hiểu thấu, nói:

- Đốt lửa, tức sinh khói.

Hồ Nguyệt Nhi cười ngọt:

- Chàng không quá ngốc nghếch.

Truyền tin bằng khói lửa, vốn là một phương pháp cổ xưa nhất, hơn nữa rất công hiệu.

Hồ Nguyệt Nhi nhìn hẩn dăm dăm, mục quang kiên định như bàn thạch, thanh âm lại ôn nhu như nước suối mùa xuân:

- Chỉ cần chàng có phương pháp, lại thấu hiểu phương pháp, vô luận bất cứ cái gì cũng có thể phục tùng chàng, làm việc cho chàng, ngay cả một làn khói thoát ra từ ống khói, cũng có thể nói chuyện với chàng.

o0o

Bóng đêm chưa chìm sâu lắm, nhưng rất tĩnh lặng. Xa xa có tiếng chó sủa.

Hồ Nguyệt Nhi lại nói:

- Ngoài loại ám khí này ra, chàng cũng phải chắc chắn trong một đao chặt được đầu của tên hạ nhân.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Đao cũng đang trên đường tới đây ?

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Đao mà chàng cần tìm thì Long Ngũ cũng muốn tìm, trên giang hồ có mười ba thanh đao nổi danh, hiện tại trong tay y có ít nhất bảy rồi.

Liễu Trường Nhai nhìn nàng dăm dăm, chằm chằm nhìn xuống ngực nàng, chậm chậm nói:

- Nàng còn gì để nói nữa không ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Không.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Vậy chúng ta có thể đi ngủ rồi chứ ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Chàng có thể đi.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Còn nàng ?

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Tôi phải bắt đầu chuẩn bị chết.

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Chuẩn bị chết ?

Hồ Nguyệt Nhi khẩu khí thán oán:

- Chàng đi khỏi, Long Ngũ không thể tha cho tôi, cho dù y tựu toán chàng không nói gì cho tôi biết, y cũng không thể để tôi làm nhân chứng sống.

Liễu Trường Nhai chung quy hiểu được:

- Vô luận ai muốn giết nàng, nàng hoàn toàn không thể chống trả, bởi vì nàng chỉ là vợ một gã nông dân.

Hồ Nguyệt Nhi gật đầu, cười nói:

- Vì vậy tôi thà chết trong tay chàng.

Liễu Trường Nhai giật mình:

- Chết trong tay ta ? Nàng muốn ta giết nàng ?

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Anh không muốn ?

Liễu Trường Nhai cười khổ:

- Nàng nghĩ ta cũng là hạng chó điên cắn người ?

Hồ Nguyệt Nhi cười ngọt:

- Tôi biết chàng không phải vậy, tôi cũng biết chàng không chịu giết tôi, có điều ...

Nàng cười tàn khốc:

- Sát nhân có rất nhiều phương pháp, bị giết cũng có rất nhiều phương pháp.

Liễu Trường Nhai không hỏi lại.

Có lẽ hắn chưa hiểu ý tứ của nàng thập phần, nhưng hắn chợt nghe bên ngoài có

tiếng cước bộ lạo xạo, có người gõ cửa.

- Ai đó ?

“Là tôi” – thanh âm một nữ nhân, còn rất trẻ, rất dễ nghe – “tôi đến lấy trứng”.

“Đó là tẩu tẩu A Đức” – Hồ Nguyệt Nhi nói – “có nhiều trứng lắm, cứ vô đây lấy !”.

“Tôi vào liền” – A Đức nói – “Tối nay tôi phải vô trấn bắt người”.

- Bắt người ? Bắt ai ?

- Còn ai ngoài tên quý chồng tôi, tờ mờ sáng hôm qua, hấn lủi vô trấn, tới giờ vẫn chưa về, có người thấy hấn đi chung với mấy ả điếm hôi thối, lần này tôi ...

Ả không nói gì nữa.

Bởi vì khi ả bước qua cửa, gặp Liễu Trường Nhai, hình như giật mình một chút.

Liễu Trường Nhai cũng đang nhìn ả.

Người đàn bà này không những trẻ, hơn nữa thân hình lại rất đầy đặn, chừng như chín mùi, da thịt thơm tho mềm mại.

Hồ Nguyệt Nhi đóng cửa, hốt nhiên quay đầu nhìn Liễu Trường Nhai cười cười, nói:

- Chàng thấy nàng ta thế nào ?

- Rất đẹp.

Hồ Nguyệt Nhi hỏi:

- Tối nay chàng có muốn ngủ với nàng ta không ?

Liễu Trường Nhai trả lời:

- Cũng tính.

Hấn thật sự muốn vậy.

Trên người nữ nhân khoác y phục mỏng manh, thậm chí hấn có thể thấy bộ ngực săn cứng của ả.

Còn ả nghĩ gì ?

Hồ Nguyệt Nhi cười, nói:

- Nàng hãy cởi quần áo ra.

A Đức cắn môi, không một chút cưỡng chống, cởi hết phần áo. Nàng thoát y cực nhanh.

Hồ Nguyệt Nhi cũng cởi hết quần áo, cũng làm cực nhanh.

Cả hai đều là nữ nhân mỹ lệ, còn trẻ, chân thon đầy đặn.

Liễu Trường Nhai nhìn họ, tâm can thành linh chìm lỉm.

Đột nhiên, chàng đã hiểu ý Hồ Nguyệt Nhi.

“... Sát nhân có rất nhiều phương pháp, bị giết cũng có rất nhiều phương pháp”.

Vốn nàng đã có chuẩn bị sẵn, đã chuẩn bị gọi nữ nhân này vào thế mạng ...

Thân hình họ không những giống nhau rất nhiều, khuôn mặt cũng dài dài như nhau, nếu trang điểm theo một kiểu, bọn Long Ngũ nhất định không thể phân biệt.

Kỳ thật, bọn chúng không chú ý tới người vợ gã nông dân, bọn chúng chỉ muốn giết một người đàn bà, người đàn bà mà mặt mày dài ngắn ra sao, bọn chúng cũng không rành.

Hồ Nguyệt Nhi mặc quần áo của A Đức, liếc nhìn Liễu Trường Nhai, cười nói:

- Chàng nhìn nàng kìa, còn không ẵm nàng lên giường ?

A Đức đỏ mặt.

Nàng ta hiển nhiên không biết rõ ràng nhiệm vụ, chỉ biết là hoán chỗ một nữ nhân, hầu hạ một nam nhân.

Người đàn ông này chừng như không phải là một người đáng ghê tởm, nàng ta thậm chí còn muốn Hồ Nguyệt Nhi đi khỏi cho mau.

Hồ Nguyệt Nhi chuẩn bị đi ra, đột nhiên phản thủ một chưởng, đánh vào hậu tâm sau lưng A Đức.

Nàng ta há miệng, nhưng không la lên được tiếng nào, bởi vì Hồ Nguyệt Nhi đã tống vài cái hột gà vào miệng nàng ta ...

Liễu Trường Nhai nhìn nàng ta ngã xuống, chừng như cũng tưởng tượng miệng mình đang bị nhét trứng, khổ não cùng cực.

Hồ Nguyệt Nhi thở dài, nói:

- Kế hoạch ban đầu muốn nàng ta ở lại hầu bồi chàng, chờ tới lúc chàng ra tay giết nàng ta.

Liễu Trường Nhai lặng im, một hồi lâu, chầm chậm hỏi:

- Sao nàng lại đổi ý ?

Hồ Nguyệt Nhi đáp:

- Bởi vì tôi không thể chịu nổi cách chàng nhìn nàng ta hồi nãy.

Liễu Trường Nhai thốt:

-Ồ !

Hồ Nguyệt Nhi cắn môi:

- Chàng vừa thấy nàng ta là chừng như muốn thọc tay vào váy nàng ta.

Liễu Trường Nhai thở dài, nói:

- Không cần biết ra sao, nàng ta trước sau gì cũng phải chết, nhưng hoàn thành một đại sự, luôn luôn không tránh khỏi hy sinh nhiều người.

Hồ Nguyệt Nhi nói:

- Hiện tại tôi chỉ hy vọng người dẫn đường của Long Ngũ, không phải là một nữ nhân.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Nếu là nữ nhân, nàng cũng sẽ giết ả ?

Hồ Nguyệt Nhi chậm chậm đặt rổ trứng lên bàn.

Trên mặt nàng lộ rõ một biểu tình kỳ dị, một hồi lâu sau, thốt:

- Tôi biết tôi không phải là người đàn bà đầu tiên của chàng, nhưng hy vọng là người cuối cùng.

Rổ trứng có nhiều tầng, ở giữa có giấu những phiến đồng tinh xảo, gắn những ám khí tinh xảo – loại ám khí có thể gắn vào giày.

Chỉ cần ngón chân bấm vào phiến đồng, những độc châm giấu trong mũi giày sẽ bay ra, độc như bị răng thanh trúc xà hay kim của huỳnh vĩ phong đâm vào.

- Tôi không ngồi lại được, tôi phải vô trấn lập tức.

Hồ Nguyệt Nhi cầm cái rổ, cười dịu dàng đi ra cổng, nụ cười vô cùng khoan khoái.

Bên ngoài cổng, bóng đêm đã chìm sâu.

- o O o -